

skelig Situation paa fremmed Plads, og det foreslaas derfor i § 4, at saafremt en Arbejdsgiver ikke benytter en ham anvist Arbejder, som er rejst til Arbejdsstedet, og ikke har meldt Afbud til Arbejdsanvisningskontoret eller Arbejdsløsheds-kassen i betimelig Tid, vil det være hans Pligt at udstyre den vedkommende Arbejder med Rejsepenge til Tilbagereisen, og det sker da paa den Maade, at det stedlige Arbejdsanvisningskontor bemyndiges til at udbetale ham den fornødne Rejsehjælp mod senere Refusion fra den paagældende Arbejdsgiver. Det er en Bestemmelse, som vel i visse Tilfælde vil kunne faa Betydning, og som jeg i hvert Tilfælde haaber, at ærede Medlemmer vil finde rimelig.

I Lovforslagets §§ 5 og 6 indeholdes Bestemmelser angaaende Kontrollen og den fremtidige Samvirken mellem Arbejds-løshedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne. Paa de fleste Punkter er disse Bestemmelser i Overensstemmelse med de hidtil gældende. Jeg skal erkende, at det er et, i hvert Fald hvad Udformningen angaar, ret indviklet System; det er dog vistnok muligt, at det ikke i Praksis vil vise sig at være saa indviklet, som det synes ved Gennemlæsningen. Det er ikke vanskeligt at pege paa Bestemmelser, der vilde være langt enklere og i og for sig virke mere betryggende, mere hensigtsmæssigt, men da Drøftelsen af saadanne Bestemmelser gentagende har fundet Sted blandt de interesserede Parter, uden at det har været muligt at naa til Enighed, har jeg ikke ment det hensigtsmæssigt, under Hensyn til mit varme Ønske om, at dette Lovforslag maatte blive fremmet nogenlunde hurtigt, at foreslaa indgribende Ændringer i disse Bestemmelser. Jeg vil dog ikke undlade her at sige, at hvis der under Forhandlingerne i et kommende Udvalg — jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive henvist til Behandling i et Udvalg — aabner sig Mulighed for Gennemførelsen af Bestemmelser, simplere og sikrere virkende med Hensyn til Kontrol og Samvirken mellem Arbejdsanvisningskontorerne og Arbejdsløshedskasserne end de Bestemmelser, her er foreslaaet, er jeg særdeles rede til en imødekomende Forhandling derom. Dog findes der i Rækken af Bestemmelser en ikke uvæsentlig Ændring, nemlig i § 6, Stykke 3. Hidtil har det jo været saaledes, at Anmeldelse af Afbrydelse af et Arbejdsforhold fra Arbejdsgiverens Side kun skulde finde

Sted, naar den skete umiddelbart efter Antagelsen. Nu foreslaas det, at Anmeldelse til Arbejdsanvisningskontoret skal Arbejdsgiveren altid foretage, naar et Arbejdsforhold afbrydes, dog skal det naturligvis ikke ske, naar Arbejdsforholdet er tilvejebragt for et forud aftalt Tidsrum og fortsættes gennem dette Tidsrum. Jeg tillægger denne Udvidelse af Kontrolbestemmelserne ikke ringe Betydning, en Betydning, som jeg vel tror opvejer det øgede Arbejde, der herigennem paalægges saavel Arbejdsgiverne som Arbejdsanvisningskontorerne.

Dernæst skal jeg henlede Opmærksomheden paa de Bestemmelser, der indholdes i § 7. Forholdet var tidligere dette, at naar en Strejke eller Lockout fandt Sted, skulde Arbejdsanvisningskontoret fortsætte sin Virksomhed uafhængigt heraf. Nu foreslaas i § 7, 1ste Stykke, den modsatte Regel, nemlig den, at naar en Lockout eller Strejke finder Sted, skal der *ikke* foretages Arbejdsanvisning, saa længe Strejken eller Lockouten ikke enten er hævet eller kendt ulovlig. Forholdet er jo nemlig dette, at den fortsatte Anvisning kun i meget ringe Grad, hvilket er meget naturligt, har fundet Sted i Praksis, og *har* den fundet Sted, har den naturligvis ikke ført til det tilsigtede Resultat — enten er Arbejderen ikke blevet modtaget, eller han har ikke ønsket at gaa i Arbejde eller ikke *kunnet* gaa i Arbejde. Det er da naturligt at standse Arbejdsanvisningen under saadanne Omstændigheder. Der er endvidere i denne Paragraf indføjjet Bestemmelser om, hvorledes Kontoret vil have at forholde sig under kollektive Arbejdsvægringer, som ikke skyldes erklærede Strejker eller Lockout. De Bestemmelser, der findes i den sidste Redaktion af Arbejdsløshedsloven, som er vedtaget her i Rigsdagen, har paa dette Punkt vist sig at være meget uklare og paa ingen Maade fyldestgørende, og der stilles da her i § 7 Forslag om, at man i alt væsentligt gaar tilbage til de Bestemmelser, som findes i midlertidig Lov af 30. November 1918, og hvorefter Arbejdsanvisningen i Tilfælde af saadan kollektiv Arbejdsvægring standses, og Direktøren for Arbejdsanvisningen derefter, hvis det ikke lykkes Arbejdsanvisningskontoret eller anden, som forsøger Mægling, at fjerne Aarsagen til denne Arbejdsvægring i Løbet af højst 3 Dage, indberetter Sagen til de vedkommende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer med Meddelelse om, at Arbejdsanvisningen er